לקוטי שיחות

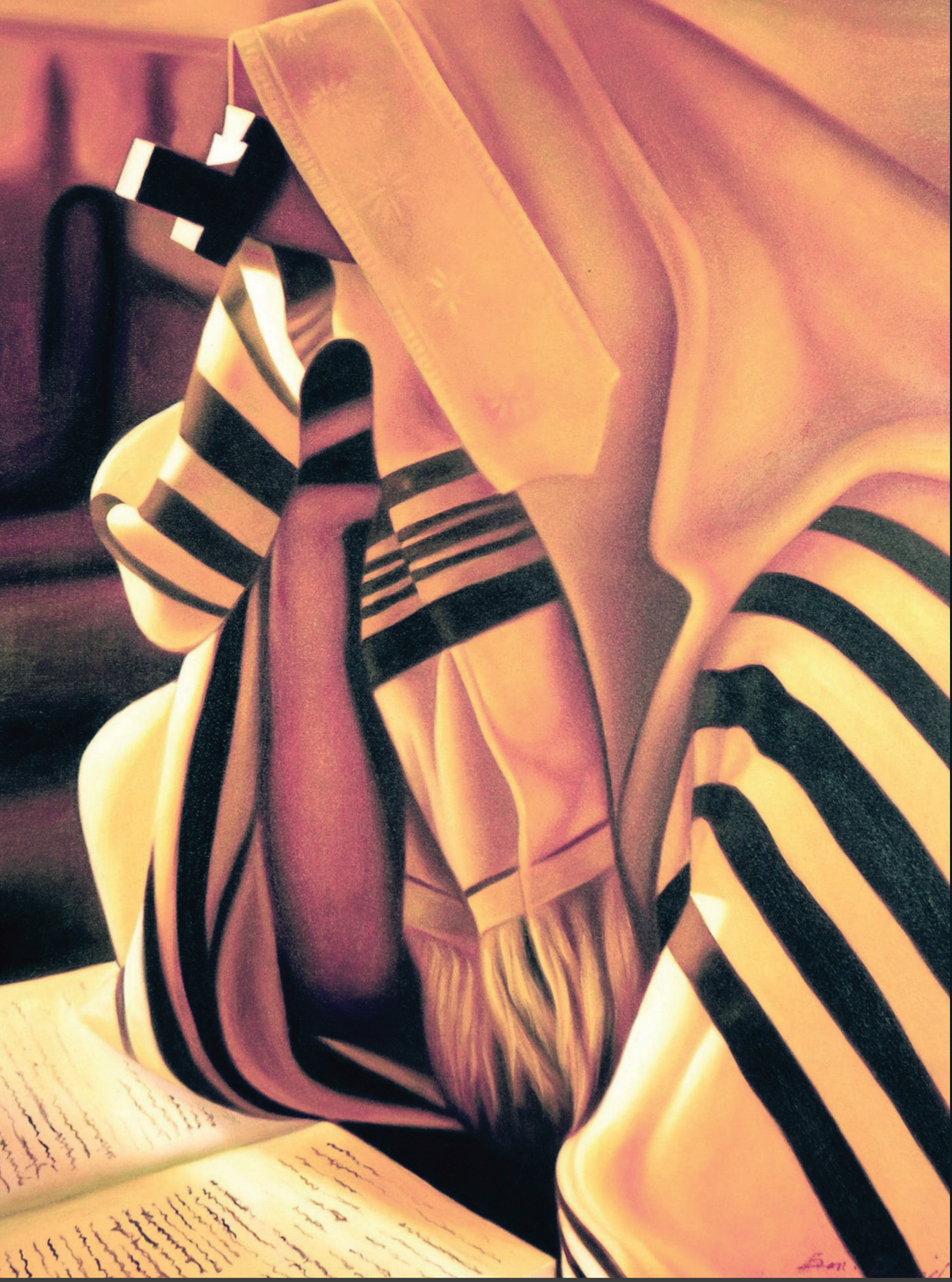

BACK2BASICS

פרשת מטות-מסעי

MATOS-MASSAI

THE ENDLESS JOURNEY OF PRAYER

The Jewish people traveled fourty two times in the desert and each time they were "leaving Mitzrayim". How was every individual travel connected to Mitzrayim if they only left once? A special lesson in our service of Hashem.

פרשת מטות ומסעי

1 א. עס שטייט אלה מסעי בני ישר־אל אשר יצאו מארץ מצרים, מסעי לשון רבים, ד. ה. אַז עס זיינען גע־ווען אַ סך מסעות דורך וועלכע די אידן זיינען אַרויס פון מצרים. איז באַוואוסט אויף דעם די קשיא, די אידן זיינען דאָך אַרויס פון מצרים מער ניט ווי מיט איין מסע, דער מסע פון רעמסס קיין סוכות (די איבעריקע מסעות זיינען דאָך געווען שוין נאָך דעם ווי די אידן זיינען אַרויס פון מצרים), הייגט פאַרוואָס שטייט מסעי לשון רבים?

2 אויך דאַרף מען פאַרשטיין דעם ענין פון די מ״ב מסעות וועלכע זיינען געווען זינט די אידן זיינען אַרויס פון מצרים ביז זיי זיינען געקומען קיין ארץ ישראל, ארץ טובה ורחבה. וואָרום באַלד מיטן ערשטן מסע, ווי זיי זיינען נאָר אַרויס פון מצרים, לשון מצרים וגבולים, איז דאָס דאָך שוין מרחב. ווי מען גייט נאָר אַרויס פון מיצר געפינט מען זיך במילא במקום המרחב — הייגט וואָס גיט צו דער ענין פון די מ״ב מסעות אין דער זאַך פון מרחב?

3 נאָר דער ענין אין דעם איז, אַז אין מצרים ומרחב זיינען פאַראַן כמה וכמה מדריגות; דאָס וואָס לגבי אַ נידעריקערער מדריגה הייסט מרחב, איז לגבי אַ העכערער מדריגה הייסט עס נאָך מצרים, ביז מען קומט צו צום אמת׳ן מרחב, צום לעצטן מסע, על ירדן יריחו, וואָס דאָס גייט אויף משיח׳ן דמורח ודאין[1]. ביז דעמאָלט, איז הגם אַז לגבי נידעריקער איז דאָס אַן ענין פון מרחב, אָבער לגבי העכער איז דאָס מצרים.

און דאָס איז דער ענין פון די מ״ב מסעות וועלכע זיינען געווען פון מצרים, ביז ארץ טובה ורחבה. מיטן ערשטן מסע, איז הגם אַז מען איז שוין אַרויס פון מצרים און אַריין — במילא — אין מרחב, איז אָבער לגבי אַ העכערער מדריגה איז דאָס נאָך אַן ענין פון מצרים, דערפאַר דאַרף זיין נאָך אַ מסע אויף אַרויס־גיין אויך פון דעם מצרים. און דאָס איז דער לשון אלה מסעי (לשון רבים) גו׳ אשר יצאו מארץ מצרים, וואָרום אויך דער ענין פון די איבע־ריקע מסעות איז צו אַרויסגיין פון מצרים, ביז מען קומט צו צום ירדן יריחו, דער תכלית העילוי.

4 ב. תורה איז דאָך אַ נצחית בכל דור ודור, ובפרט דער ענין פון יצי־את מצרים, וואָס עס שטייט[2] אויף דעם: חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים, איז דאָס אַ הוראה אין עבודה, אַז אויך בשעת מען האָט שוין גע׳פּועל׳ט ביי זיך אַן עבודה שלמעלה מטעם ודעת, למעלה ממדידה והגבלה, וואָס דער־מיט איז מען אַרויס אויך פון מצרים דקדושה, איז דאָס נאָך ניט גענוג, וואָרום לגבי העכער איז דאָס נאָך אַלץ מצרים, במילא דאַרף מען ווײ־טער אַרבעטן און ווייטער גיין.

5 מען וועט דאָס פאַרשטיין אויך פון דעם ענין פון עבודת התפלה. וואָס דאָס — עבודת התפלה — איז עבודת

1) סנהדרין צג, ב. לקוטי תורה במדבר פח, ג.

2) פסחים פרק עשירי משנה ה. תניא פרק מז.

1 **This week's Parsha begins with the** words "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו ממצרים" - "These are the travels of the Jewish people who left Egypt". This Possuk seems to be implying that all of the Jewish people's travels were a part of Yetzias Mitzrayim. The question is asked: Only the original travel was the one that got them out of Mitzrayim, why would the Possuk associate Yetzias Mitzrayim with every one of the following 41 travels as well?

2 **It is well known that the whole experi**ence of the Jewish people leaving Mitzrayim represents a very spiritual journey as well. Mitzrayim comes from the Hebrew word Meitzar-limitation, and leaving Mitzrayim represents a Jewish person breaking free of boundaries that had limited his service of Hashem. Every person sets certain limits on how far he is willing and able to go in order to perform Torah and Mitzvos. Yetzias Mitzrayim is breaking free of these self-imposed boundaries and going the extra mile. This being the case, it would seem sufficient to break free from those restrictions with a single journey, for once a person has left the confines that were restraining him, he is now "free". Yet, we find that the initial journey from the land of Mitzrayim was followed by another 41 travels.

3 **When it comes to a person leaving** Mitzrayim, which means his own personal limitations, he must be able to recognize that borders will exist on every single level he may reach, no matter how lofty. The boundaries may not be as powerful or strong, but they will be there. For this reason, a person must constantly strive to always "leave Mitzrayim" over and over again. For although relative to where he is coming from, he has now found "freedom", with regard to the spiritual levels that he has yet to achieve, he is still

Translations. . .טייטש'ן

1	It states	עס שטייט
	These are the travels	אלה מסעי
	This means	ד.ה. (=דאס הייסט)
	Many	א סך
	Through which	דורך וועלכע
	Left	זיינען ארויס
	Known	באוואוסט
	No more than one	מער ניט ווי איין
	Remaining	איבעריקע
	Already after	שוין נאך
2	Also	אויך
	We must understand	דארף מען פארשטיין
	42	מ"ב
	Since	זינט
	Until	ביז
	They	זיי זיינען
	Came to	געקומען קיין
	Good and broad/wide	טובה ורחבה
	Since	ווארום
	Immediately	באלד
	Restrictions and boundaries	מצרים וגבולים
	What is gained	וואס גיט צו
3	There are	זיינען פאראן
	Lower	נידעריקערער
	Is called/considered	הייסט
	Higher/greater	העכערער
	Still "Mitzrayim"	נאך מצרים
	Last	לעצטן
	Will be able to judge by smelling	דמורח ודאין
	Until then	ביז דעמאלט
	Already out	שוין ארויס
	Into	אריין
	Still	נאך
	Another	נאך
	Also leave	ארויסגיין אויך
	Remaining	איבעריקע
	The ultimate greatness/perfection	תכלית העילוי
4	Everlasting	נצחית
	Automatically one is found	געפינט מען זיך במילא
	Already caused/effected by himself	שוין גע'פועל'ט ביי זיך
	Above reason and understanding	שלמעלה מטעם ודעת
	Limits and boundaries	מדידה והגבלה
	With that	דערמיט
	The "limitations" of holiness	מצרים דקדושה
	Still not enough	נאך ניט גענוג
	Because	ווארום
	Work more	ווייטער ארבעטן
	Go further	ווייטער גיין

האדם, ווי עס איז באַוואוסט דער אונטערשייד[3] צווישן תורה און תפלה, אַז תורה איז מלמעלה למטה, און תפלה איז עבודת האדם מלמטה למע-לה, אַ סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה[4], וואָס מען גייט מלמטה למעלה, אַרויסגיין פון מקום המיצר למקום המרחב.

איז דאָך ידוע אַז אין תפלה זיינען פאַראַן כמה וכמה עליות, וואָס מיט יעדער עלי' גייט ער אַרויס פון זיין פריערדיקן מצב, און פונדעסטוועגן איז דאָס ניט גענוג, אַח מען דאַרף גיין העכער און העכער.

6 די ערשטע עבודה איז די הכנה צום דאַוונען: אַזוי ווי ער גייט דאָך דאַוונען צום אויבערשטן הבלתי בעל גבול ובלתי בעל תכלית, און ער — דער אדם — געפינט זיך דאָך אין אַ גוף ונפש הבהמית, ובפרט כשמלוכלך על ידי החטא, איז ווי זאָל ער זיך שטעלן דאַוונען? מוז ער זיך פריער באַפרייען פון אַלע זיינע ענינים, און פון דיך גאַנצער מציאות, און דאַן שטעלן זיך דאַוו-נען.

דאָס אַליין, דער שטעלן זיך דאַוו-נען, נאָך איידער ער דאַוונט, נאָך איידער ער האָט אָנגעהויבן זאָגן הודו, אָדער מה טובו, נאָר דאָס אַליין וואָס ער טוט אָן דעם גאַרטל און שטעלט זיך דאַוונען, דערמיט אַליין גייט ער דאָך אַרויס פון זיינע ענינים, און ער ווערט מזוכך, דאָס הייסט, ער גייט אַרויס פון זיינע מצרים וגבולים.

— דערמיט וועט מען אויך פאַר-שטיין, וואָס עס שטייט אויך אין נגלה דתורה, אַז קודם התפלה יפנה ויטול ידיו[5], יפנה מיינט, אַרויסנעמען פון זיך די פסולת שבגלוי ושבפנימיות; נאָך דעם איז יטול ידיו, אַרויסנעמען די טומאה, וואָס עס איז נאָר אַן ענין פון מקיף, אין פנימיות איז דאָ גאָרנישטאָ[6], איז אויך פון דעם דאַרף מען פטור ווערן פאַרן דאַוונען —

7 פונדעסטוועגן איז ער דערמיט אַליין נאָך ניט יוצא, ערשט דעמאָלט דאַרף ער זיך שטעלן דאַוונען, אָנהויבן זאָגן הודו, וואָס דעמאָלט גייט ער אַרויס אויך פון דער מציאות ווי ער שטייט נאָך זיין הכנה צום דאַוונען, וואָס לגבי העכער איז דאָס נאָך אַ מיצר וגבול; גייט ער אַרויס אויך פון דעם מיצר אל מקום המרחב.

און אַזוי אויך אין תפלה גופא זיינען פאַראַן כמה וכמה עליות, וואָס בכל-לות טיילט זיך דאָס אויף ד' שלי-בות[7] (די עליות זיינען על ידי שם מ"ב כידוע), וואָס יעדער מדריגה לגבי דער העכערער איז נאָך אַלץ אַן ענין פון מיצר וגבול.

ביז מען קומט צו צו שמונה עשרה,

---

3) אגרת התשובה פרק י. תורה אור א, ג. ספר המאמרים ה'תש"ח עמוד 80.

4) זהר חלק א רסו, ב. חלק ג שו ב. תיקוני זהר תיקון מה.

5) ברכות טו, א. שלחן ערוך אדמו"ר הזקן מהדו"ק סימן ב סעיף ח.

6) ועל דרך מ"ש הרמב"ם בהל' מקואות פרק יא הלכה יב. במדבר רבה אָנפאַנג פרשת חוקת. און זע לקוטי תורה ויקרא כט, א: חוקה חקקתי גזירה גזרתי, והיינו שבענין הטומאה איז גאָרנישטאָ קיין פסולת וואַס מען זאָל קענען אָנזען, עס איז מער ניט ווי אַן ענין פון חוקה חקקתי כו'.

7) ספר המאמרים ה'תש"ח עמוד 80.

found in "Mitzrayim". This is why one journey did not suffice for the Jewish people as they were leaving Mitzrayim, but rather they continued to travel over and over again. The Jewish people recognized that one can never be content or happy with where he is holding, but rather must constantly reach new heights. This is also the reason why the Torah connects each of the forty two travels to Yetzias Mitzrayim. Because, during each travel they were breaking free from the limitations of that specific place, and thus it was yet another "Yetzias Mitzrayim".

4 **The Alter Rebbe says "A person is obligated** to see himself as if he went out from Mitzrayim every single day". Every single Jew has the obligation to implement this concept into his daily life in his service of Hashem. A person may feel that he has already broken the boundaries that had prevented him from serving Hashem properly, and now he is "free." However, he must recognize the need to constantly grow, and there are still limitations he must free himself from. They may even be "spiritual confines", that have a place in Halacha, but he must go above and beyond any reasoning in order to do the will of Hashem.

5 **We see this idea of constantly going** higher and transcending our limits through the daily routine of Davening. In general, Davening is a person's opportunity to raise himself up to Hashem, whereas Torah learning serves as a channel to draw G-dliness down into this world. We find throughout Davening that a person is constantly climbing upwards, yet never becomes satisfied. Every new stage in Davening expresses a Jew's discontent with the spiritual heights he has achieved, however great they may be, and the desire to "break free" to greater levels.

6 **The Rebbe now goes through differ**ent stages of Davening and explains how each one brings about a tremendous accomplishment. The first stage of Davening is even before one begins to say the first words.

Translations...טייטש'ן

5	Known	באוואוסט
	Difference between	אונטערשייד צווישן
	A ladder positioned on the ground	סולם מוצב ארצה
	Many elevations	כמה וכמה עליות
	Every	יעדער
	Previous situation	פריערדיקן מצב
	Nevertheless	פונדעסטוועגן
	Not enough	ניט גענוג
	Must	דארף
6	Preparation	הכנה
	Without any limitations	הבלתי בעל גבול
	Beyond/not limited to any specific purpose	בלתי בעל תכלית
	Finds himself	געפינט זיך
	When he is "dirty"	כשמלוכלך
	How can he	ווי זאל ער
	Stand up to Daven	שטעלן דאווענען
	He must	מוז ער
	First free himself	פריער באפרייען
	His entire existence	זיין גאנצער מציאות
	Then	דאן
	Even before	נאך איידער
	Began	אנגעהויבן
	Puts on	טוט אן
	With that alone	דערמיט אליין
	Becomes refined	ווערט מזוכך
	Relieve himself and wash his hands	יפנה ויטול ידיו
	Remove from himself	ארויסנעמען פון זיך
	Filth/junk	פסולת
	Only	נאר
	Nothing there	גארנישט
	Before	פאר
7	Nevertheless	פונדעסטוועגן
	With this itself	דערמיט אליין
	Not yet fulfilled/finished	נאך ניט יוצא
	Then	דעמאלט
	He goes out	גייט ער ארויס
	After his preparation	נאך זיין הכנה
	Itself	גופא
	Is divided	טיילט זיך
	Four stages	ד' שליבות
	Still	נאך אלץ

וואָס דאָרטן איז דער תכלית העילוי, ער גייט אַרויס אינגאַנצן פון זיין מציאות (וועלכע ס'זאָל נישט זיין, אויך פון אַ מציאות וואָס איז אויס־געאיידלט על ידי עבודתו בכל המד־ריגות הקודמות), און ער שטייט בבי־טול במציאות כעבדא קמי' מארי', אַז ער איז גאָרניט קיין מציאות, און זאָגט: אד' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך, דער אויבערשטער זאָל עפענען מיינע ליפּן און איך וועל ניט מער ווי נאָכזאָגן[8]).

8 ג. וואָס דערפאַר זעט מען אַז אין שמונה עשרה זיינען פאַראַן צוויי ענינים הפכיים: א) ביטול בתכלית; ער איז גאָרניט קיין מציאות, נאָר כעונה אחרי הקורא, ב) בקשת צרכיו, און ניט נאָר צרכיו הרוחניים, נאָר אויך צרכיו הגשמיים. אין פסוקי דזמ־רה וברכות קריאת שמע וקריאת שמע, איז ניטאָ קיין בקשת צרכיו הגש־מיים (ווײַלע ער איז אויסגעטאָן פון זיין מציאות כנ"ל). אין שמונה עשרה דוקא איז בקשת צרכיו הגשמיים.

דער ענין איז: מצד תכלית העילוי קען דאָרטן זיין אַ התכללות פון צוויי ענינים הפכיים, און ווי מען האָט גערעדט אין מאמר, אַז במקום עליון יותר איז די התכללות ביותר. וואָס דאָס איז אַ מעין פון דעם גילוי דלעתיד, וואָס דעמאָלט וועט זיין וראו כל בשר, אַז ג־טלעכקייט וועט דער־הערט ווערן אויך אין דעם בשר הגשמי, התכללות ב' הפכיים.

9 ד. אָבער ניט קוקנדיק וואָס שמונה עשרה איז דער תכלית העילוי, איז אויף מאָרגן, דאַרף מען זיך ערשט שטעלן דאַווענען, אָנהויבנדיק פון דער הכנה לתפלה, דערנאָך הודו, פסוקי דזמרה וכו' — וואָרום ווי הויך ער איז ניט צוגעקומען נעכטן, איז דאָס נאָך אַ מיצר לגבי דער מדריגה וואָס ער דאַרף צוקומען היינט.

10 און אַזוי ווי עס איז אין עבודת התפלה, אַזוי איז בכללות העבודה. אַ מענטש דאַרף זיין אַ מהלך. אַפילו נאָכן אַרויסגיין לגמרי פון רע און ווי הויך ער איז ניט צוגעקומען, דאַרף ער וויסן אַז עס איז נאָך ניט גענוג, ווייל לגבי אַ העכערער מדרי־גה, האָט ער נאָך אַלץ אַ שייכות צו רע,

— אַ ראי' אויף דעם קען ער זיך ברענגען פון דעם וואָס ער זעט נאָך אין אַ זולת די מציאות הרע. עס איז דאָך באַוואוסט דער מאמר הבעל שם טוב נ"ע[9]), אַז אַ מענטש זעט רע אין אַ צווייטן, איז אַ באַוויי אַז ער אַליין פאַרמאָגט דעם זעלבן רע, בדקות על כל פנים —

11 און ער דאַרף אַרויסגיין אויך פון דעם. מען דאַרף האַלטן אין איין טאָן אויף מזכך זיין דעם בשר הגשמי — ניט ברעכן אים דורך תעניתים וסיגופים, נאָר אויסאיידלען אים, ווי עס איז באַוואוסט דער מאמר הבעל שם טוב נ"ע אויפן פסוק[10]) כי תראה חמור שונאך — באַלד ווי ער שטייט אויף אין דערפרי, זאָל ער איינ־

---

8) תהלים נא, יז. אלשיך דאָרט. לקוטי תורה שיר השירים ב, ג. ספר המאמרים תרכ"ז עמוד תלו.

9) זע ספר השיחות קיץ ה'ש"ת ע' 83.

10) שמות כג, ה. זע היום יום כח שבט.

The very fact that someone is standing up prepared for Davening is an Avoda of its own. Every person knows where he is holding, and is aware of his own imperfections, and now he must stand in front of the Master of the universe and talk to Him. This knowledge alone, demands that a person remove any undesirable traits that may be found within him, and leave his own "Mitzrayim". He must remove any actual evil found within him, and additionally he must disconnect himself from any impurity, however distant it may seem from his actions.

7 **Following this first "Yetzias Mitzrayim,"** one must actually begin to Daven. Throughout every stage of Davening he reaches new heights, that reveal how the previous level was still "Mitzrayim".The climax of the entire Davening is when he reaches Shmone Esrei, where he totally removes himself from his own existence, however refined it may be, and stands before Hashem like a servant in front of his master. This is the reason why one begins Shmone Esrei by asking Hashem to "open my lips", because on his own, he has nothing to say.

8 **During Shmone Esrei we find a very** interesting paradox. On the one hand, it is a time when a person completely nullifies his own identity and totally unifies himself with Hashem. On the other hand, it is the only time throughout davening that a Jew asks Hashem for his personal needs, even physical ones. The reason for this is: When a person is totally united with Hashem, asking for his own personal necessities does not contradict that fundamental bond. He is on such a lofty level, that rather than physicality disturbing his communication with Hashem, this enhances his service. We also see this concept regarding the era of Moshiach, when we will be on such a high spiritual level, that our physical and spiritual elements will enhance one another.

Translations. . .טייטש'ן

	There	דארטן
	Completely	אינגאנצן
	Whatever it may be	וועלכע ס'זאל נישט זיין
	Refined	אויסגעאיידלט
9	Like a servant before his master	כעבדא קמי' מארי'
	Open my lips	עפענען מיינע ליפן
	Say after/repeat	נאכזאגן
8	We see/find	זעט מען
	Opposite ideas	ענינים הפכיים
	Absolutely not an existence for himself	גארניט קיין מציאות
	Like one repeats after the reader	כעונה אחרי הקורא
10	Asking for his needs	בקשת צרכיו
	Undressed/removed	אויסגעטאן
	Integration	התכללות
	Like we spoke	ווי מען האט גערעדט
	Similar/kind of	מעין
	And all the flesh will see	וראו כל בשר
	Become sensed/felt	דערהערן ווערן
9	Notwithstanding the fact	ניט קוקנדיק
	Tomorrow	מארגן
	Beginning	אנהויבנדיק
	Was reached yesterday	צוגעקומען נעכטן
	Still a limitation	נאך א מיצר
	He must reach today	ער דארף צוקומען היינט
10	Constantly moving	מהלך
	Completely going out of "bad"	נאכן ארויסגיין לגמרי
	He must know	דארף ער וויסן
	Still not enough	נאך ניט גענוג
	Still	נאך אלץ
	Still sees	זעט נאך
	Another person	זולת
	A proof	א באווייז
	Possesses	פארמאגט
	At least in a slight form	בדקות על כל פנים
11	Be involved in	האלטן אין איין
	Not to break	ניט ברעכן
	Fasts and suffering	תעניתים וסיגופים
	Refine it	אויסאיידלען אים
	Known	באוואוסט
	Right away	באלד
	When he wakes up	ווי ער שטייט אויף
	In the morning	אין דערפרי
	He should	זאל ער

שפּאַנען זיין חמור, ד. ה. דעם חומר, וואָס דורך דעם דוקא, קאָן מען צו־קומען צום גילוי דלעתיד, אַז וראו כל בשר, אַז דער בשר הגשמי וועט אַזוי פיל אויסגעאיידלט און אויס־געלייטערט ווערן, ביז ער וועט זען אלקות.

ה. קאָן מען דאָך טענה׳ן ביי זיך, איך האָב געגוג געהאָרעוועט מיט זיך ביז איך בין פּטור געוואָרן פון דעם אָפּענעם און גראָבן רע, און איך שטיי שוין אויף אַ הויכער מדריגה, ווער זאָגט עס אַז איך דאַרף ווייטער האָרעווען? עס איז מיר גענוג די מדריגה אין וועלכער איך געפין זיך.

זאָגט מען אים, אַז די אויפגאַבע און דער ענין האדם איז, ער זאָל זיין אַ מהלך און ניט קיין עומד, און יעדער טאָג וואָס דער אויבערשטער גיט אים, דאַרף ער אין אים ממלא זיין זיין תפקיד בעולם, כמ״ש ימים יוצרו ולו אחד בהם[11].

און דאָס איז די הוראה פון דעם ענין פון די מסעות, מען זאָל זיך קיינמאָל ניט באַנוגענען מיט דער מדריגה ביי וועלכער מען האַלט כנ״ל.

ו. פון דער אַנדער זייט איז די הוראה פון דעם ענין המסעות: אַפילו בשעת מען געפינט זיך בשפל המצב ביותר ובמדריגה פחותה ביותר, זאָל מען זיך קיינמאָל ניט מייאש זיין, וואָרום דורך עבודה קאָן מען אַלע־מאָל אַרויסגיין פון דעם מצב אין וועלכן מען געפינט זיך, און צו־קומען צו די סאַמע העכסטע מדרי־גות.

מען זאָל ניט טראַכטן ביי זיך, וויבאַלד איך געפין זיך אין אַזאַ ני־דעריקן מצב, דידע אינש בנפשי׳, איז אומזיסט מיין גאַנצע האָרעוואַניע — אויף דעם איז די הוראה פון דעם ענין המסעות, אַז אַפילו מיט איין מסע אַליין קאָן מען אַרויסגיין פון מצרים און קומען אין ארץ טובה ורחבה (לגבי זיין איצטערדיקער מד־ריגה, און דורך דעם גיין ווייטער און ווייטער, ביז צום תכלית העילוי).

און מה דאָך דעמאָלט, וואָס די אידן זייענדיק אין מצרים זיינען גע־ווען משוקע אין מ״ט שערי טומאה[12], און ס׳איז אויך געווען פאַר מתן תורה, וואָס דעמאָלט איז נאָך געווען די גזירה אַז עס קאָן ניט זיין דער חיבור פון רומי מיט סוריא[13]), פונ־דעסטוועגן, איז דורך די מסעות, זיי־נען זיי צוגעקומען אל ארץ טובה ורחבה,

מכל שכן איצטער, וואָס ווי נידע־ריק מען זאָל ניט זיין, איז דאָך די עבודה אַ סך אַ קלענערע, וואָרום עס זיינען געבליבן מער ניט ווי פּכים קטנים, ובפרט אַז מען האָט אַ נתינת כח אויף דעם פון מתן תורה שעמד וביטל הגזירה, אַז עס קאָן זיין דער חיבור פון עליונים ותחתונים, ובפרט אַז עס איז פאַראַן דער ענין ההת־קשרות פון אַ רבי׳ן מיט חסידים, אַז דער רבי — כ״ק מו״ח אדמו״ר — פאַרבינדט אַ אידן מיט עצמות,

11) תהלים קלט, טז. רשימות הצמח צדק דאָרט. ושם נסמן.

12) זהר חדש אָנפאַנג פרשת יתרו. תיקוני זהר תיקון לב.

13) שמות רבה פרשה יב, ג.

9 **After completing such a Davening,** where a person climbed to greater and greater heights without stopping, he might think that he has reached his peak. Nevertheless we find that the next day he has to get up and do the whole thing all over again, starting from the beginning. For however high he has reached yesterday, today he must reach even higher, and he is still considered to be in Mitzrayim.

10 **The same concept applies to all** areas of Avoda: a person must continuously grow. One should constantly be aware that there are yet higher levels to be achieved and he hasn't yet reached perfection. A clear proof that he is still imperfect is from the fact that he still sees faults in others. The Baal Shem Tov said that when someone sees a weakness in someone else, that is a sign that he struggles with that same issue himself. So as long as someone still sees others as incomplete, he must know that he must continue to grow and achieve.

11 **One should constantly bear in** mind, that while he is on his spiritual journey he must not attempt to "break" his physicality in order to achieve spiritual perfection. The Baal Shem Tov explained that a person must rather *refine* his physicality in order to use it to his spiritual benefit. Only through such Avoda, will we merit the revelation of Moshiach, when our physical eyes will actually see the G-dliness that surrounds us. May it be speedily in our days!

Translations. . .טייטש'ן

Harness . . . . אײנשפאנען
This means . . . . . (=דאס הייסט) ד.ה.
The physicality . . . . חומר
One can come to . . . . קען מען צוקומען
To such an extent . . . . . . אזוי פיל
Become purified . . . . אויסגעלייטערט ווערן
See . . . . זען

וואָס דאָרטן איז דער תכלית העילוי, ער גייט אַרויס אינגאַנצן פון זיין מציאות (וועלכע ס'זאָל נישט זיין, אויך פון אַ מציאות וואָס איז אויסגעאיידלט על ידי עבודתו בכל המדריגות הקודמות), און ער שטייט בביטול במציאות כעבדא קמי' מארי', אַז ער איז גאָרניט קיין מציאות, און זאָגט: אד' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך, דער אויבערשטער זאָל עפענען מיינע ליפּן און איך וועל ניט מער ווי נאָכזאָגן[8].

ג. וואָס דערפאַר זעט מען אַז אין שמונה עשרה זיינען פאַראַן צוויי ענינים הפכיים: א) ביטול בתכלית; ער איז גאָרניט קיין מציאות, נאָר כעונה אחרי הקורא, ב) בקשת צרכיו, און ניט נאָר צרכיו הרוחניים, נאָר אויך צרכיו הגשמיים. אין פסוקי דזמרה וברכות קריאת שמע וקריאת שמע, איז ניטאָ קיין בקשת צרכיו הגשמיים (ווייל ער איז אויסגעטאָן פון זיין מציאות כנ"ל). אין שמונה עשרה דוקא איז בקשת צרכיו הגשמיים.

דער ענין איז: מצד תכלית העילוי קען דאָרטן זיין אַ התכללות פון צוויי ענינים הפכיים, און ווי מען האָט גערעדט אין מאמר, אַז במקום עליון יותר איז די התכללות ביותר. וואָס דאָס איז אַ מעין פון דעם גילוי דלעתיד, וואָס דעמאָלט וועט זיין וראו כל בשר, אַז ג־טלעכקייט וועט דערהערט ווערן אויך אין דעם בשר הגשמי, התכללות ב' הפכיים.

ד. אָבער ניט קוקנדיק וואָס שמונה עשרה איז דער תכלית העילוי, איז אויף מאָרגן, דאַרף מען זיך ערשט שטעלן דאַוונען, אָנהויבנדיק פון דער הכנה לתפלה, דערנאָך הודו, פסוקי דזמרה וכו' — וואָרום ווי הויך ער איז ניט צוגעקומען נעכטן, איז דאָס נאָך אַ מיצר לגבי דער מדריגה וואָס ער דאַרף צוקומען היינט.

און אַזוי ווי עס איז אין עבודת התפלה, אַזוי איז בכללות העבודה. אַ מענטש דאַרף זיין אַ מהלך. אַפילו נאָכן אַרויסגיין לגמרי פון רע און ווי הויך ער איז ניט צוגעקומען, דאַרף ער וויסן אַז עס איז נאָך ניט גענוג, ווייל לגבי אַ העכערער מדריגה, האָט ער נאָך אַלץ אַ שייכות צו רע.

— אַ ראַי' אויף דעם קען ער זיך ברענגען פון דעם וואָס ער זעט נאָך אין אַ זולת די מציאות הרע. עס איז דאָך באַוואוסט דער מאמר הבעל שם טוב נ"ע[9], אַז אַ מענטש זעט רע אין אַ צווייטן, איז אַ באַווייז אַז ער אַליין פאַרמאָגט דעם זעלבן רע, בדקות על כל פנים —

און ער דאַרף אַרויסגיין אויך פון דעם. מען דאַרף האַלטן אין איין טאָן אויף מזכך זיין דעם בשר הגשמי — ניט ברעכן אים דורך תעניתים וסיגופים, נאָר אויסאיידלען אים, ווי עס איז באַוואוסט דער מאמר הבעל שם טוב נ"ע אויפן פסוק[10] כי תראה חמור שונאך — באַלד ווי ער שטייט אויף אין דערפרי, זאָל ער איינ־

---

8) תהלים נא, יז. אלשיך דאָרט. לקוטי תורה שיר השירים ב, ג. ספר המאמרים תרכ"ז עמוד תלו.

9) זע ספר השיחות קיץ ה'ש"ת ע' 83.

10) שמות כג, ה. זע היום יום כח שבט.

A selected section of the Sicha with a linear translation

of the evil,	פון רע
and however high	און ווי הויך
he has reached,	ער איז ניט צוגעקומען
he must know	דארף ער וויסן
that it is still not enough,	אז עס איז נאך ניט גענוג
because relative to a higher level	ווייל לגבי א העכערער מדריגה
he still has	האט ער נאך אלץ
a connection to evil.	א שייכות צום רע
A proof for this (that he still has connection to evil)	א ראי' אויף דעם
he can bring	קען ער זיך ברענגען
from the fact	פון דעם
that he still sees	וואס ער זעט נאך
in others	אין א זולת
the existence of evil.	די מציאות הרע
It is known	אס איז דאך באוואוסט
the saying of the Baal Shem Tov	דער מאמר הבעש"ט נ"ע
"when a person	אז א מענטש
sees evil in another	זעט רע אין א צווייטן
it is a proof	איז א באווייז
that he himself	אז ער אליין
possesses the very same evil,	פארמאגט דעם זעלבן רע
at least in a slight form".	בדקות על כל פנים

Translations. . .טייטשן

But notwithstanding the fact	אבער ניט קוקנדיק
that Shmone Esrei	וואס שמונה עשרה
is the ultimate climax,	איז תכלית העילוי
(still) tomorrow	איז אויך מארגן
he must	דארף מען זיך
"set himself" to Daven (all over again),	ערשט שטעלן דאווענען
beginning	אנהויבנדיק
from the preparations of Davening,	פון דער הכנה לתפלה
and afterwards Hodu,	דערנאך הודו
P'sukei D'zimra etc.	פסוקי דזמרה וכו'
Because however high	ווארום ווי הויך
he had reached yesterday	ער איז ניט צוגעקומען נעכטן
is still considered a "limitation"	איז דאס נאך א מיצר
in regard to the level	לגבי דער מדריגה
to which he must reach	וואס ער דארף צוקומען
today.	היינט.
And just as this is	און אזוי ווי דאס איז
in the concept of Davening,	אין עבודת התפלה
same (would apply) in the general service of Hashem.	אזוי איז בכללות העבודה
A person must be	א מענטש דארף זיין
one that is constantly "going" (higher).	א מהלך
Even after	אפילו נאכן
completely going out	ארויסגיין לגמרי

4 How come we ask for our necessities specifically during Shmone Esrei?

5 How can one know for certain that he still has what to be worked on?

6 In a person's spiritual journey, what is meant to be done with the physical aspects?

1 What are the first two questions the Rebbe asks?

2 What is the answer?

3 Explain how we see this in Davening:

Notes & Feedback:

BACK2**BASICS**

seeing the Parsha like the Rebbe does

SUBSCRIPTION OR SPONSORSHIP: B2BSICHOS@GMAIL.COM

Cover:
Leibel Krinsky

Content:
Dovid Rachmani

Layout:
Menachem Aron

© B2B Sichos